

ta bedna, vklenjena duša,
 ki sicer le bol okuša . . .
 Prelešten, preblažen je san —
 zatorej, veselje, na dan,
 kaj mraz, kaj beda pozimna . . .
 In glejte: Da duša se pne
 lahkó v sijaj iz temè —
 to njena najlepša je himna!

A. Funtek.

Iz bosanskega perivoja.

Vsa planina bliska se,
 kot bi solnce jo zažgalo,
 se iskrilo ji v osrčju.

Moja deva, lahka srna,
 moja deva, jasna zarja,
 se sprehaja po planini,
 in odseva vsa gorica
 od obraza njenega.
 Zame bere šopek rdeč,
 trga sladki karamfil,
 trga divji rožmarin.

C. Golar.

Melanholija.

Več ne obliva bleščeča me zarja,
 ki sije iz tvojih nebeških oči,
 v noč sem zablodil med vihro vršečo,
 kot bliski se vžigajo v srcu strasti.

V prah je razbito mi krasno svetišče,
 le s križem pobegnil sem iz razvalin —
 s hladnim ponosom na licih umiram
 in padam, pogrezam se v brezdno globin.

C. Golar.